

Sygn. akt: I C 256/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	protokolant sądowy Joanna Pilc-Syposz

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa A. W., K. G.

przeciwko Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza na rzecz powódki K. G. od strony powodowej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 45.000,00 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w tym ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. liczonymi od :

- kwoty 35.000,00 zł od dnia 1 stycznia 2015 r do dnia zapłaty,

- kwoty 10.000,00 zł od dnia 27 września 2015 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 7.267 zł(siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąty siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 5.017 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

II. zasądza na rzecz powoda A. W. od strony powodowej Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w tym ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. liczonymi od :

- kwoty 30.000,00 zł od dnia 1 stycznia 2015 r do dnia zapłaty,

- kwoty 10.000,00 zł od dnia 27 września 2015 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 7.017 zł(siedem tysięcy siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 5.017 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 256/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lutego 2016 r. roku K. G. i A. W. wnieśli o zasądzenie na swoją rzecz odpowiednio kwoty 45.000 zł i 40.000 zł od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów procesu

tytułem zadośćuczynienia za śmierć brata S. W. (1), jaka poniósł w wyniku wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był A. B., ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów u pozwanego towarzystwa ubezpieczeń.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że wypłacił powodowi odpowiednie kwoty pieniędzy tytułem zadośćuczynienia

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2014 roku w D., A. B. znajdując się pod wpływem środków odurzających oraz amfetaminy na poziomie odpowiadającym 0,8-1,2 promila alkoholu, nie dostosowując prędkości do warunków, potracił idących prawidłowo poboczem drogi pieszych: S. W. (2) i jego ciężarną żonę D. W., którzy to na skutek odniesionych urazów ponieśli śmierć.

Dowód: akt oskarżenia, okoliczność bezsporna

Powódka K. G. jest siostrą zmarłego S. W. (1), natomiast A. W. jest jego bratem-bliźniakiem. Rodzeństwo było bardzo ze sobą zżyte, dzielili wspólne pasje, razem spędzali wakacje, święta. Pomagali sobie w życiu zawodowym i osobistym. A. W. był świadkiem na ślubie brata, miał być ojcem chrzestnym nienarodzonego dziecka, które zginęło na skutek opisanego wyżej zdarzenia. Ostatnie wakacje bracia spędzili razem na spływie kajakowym. Bracia mieli plany nauki jazdy na desce i nartach, rodzeństwo planowało wspólne wraz z rodzicami wakacje w Chorwacji. Rodzeństwo zajmowało wspólne mieszkanie pracując w Wielkiej Brytanii. Mimo założenia rodziny przez zmarłego, rodzina nadal trzymała się razem. Mogli zawsze na siebie liczyć, oprócz więzów krwi łączyła ich także przyjaźń. S. W. (1) pomagał siostrze w opiece nad chorą na mukowiscydozę córką, poręczył jej weksel na rozpoczęcie działalności gospodarczej.

Dowód:

zeznania świadka A. M., k. 38-39,

zeznania świadka J. M., k. 39,

zeznania świadka K. D., k. 39-40,

dowód z przesłuchania stron – powoda S. R., k. 40.

Powodowie nie mogą poradzić sobie z bezsensowną śmiercią brata. A. W. nie może z pamięci usunąć obrazu zwłok brata i jego zony, których to dokonywał identyfikacji. Po śmierci brata zamknął firmę na trzy tygodnie, w których przeglądał wspólne zdjęcia. Do dnia dzisiejszego odłożył własne wesele, które to zaplanował na lato 2015 r. zmarli śnią mu się po nocach, wycofał się z życia towarzyskiego, traumatycznie przeżył pierwsze urodziny bez brata. Stał się apatyczny i drażliwy, denerwują go problemy ludzi, które to w porównaniu z tragiczną śmiercią brata wydają mu się błahe. K. G. po śmierci brata zamknęła na jakiś czas gabinet kosmetyczny, czuje się wyalienowana, stroni od ludzi, rozmawiając z nimi tylko w razie potrzeby. Podobnie jak brat problemy innych wydają jej się nieistotne.

Dowód:

zeznania świadka B. W.,

zeznania świadka S. W. (3),

zeznania świadka G. G.,

zeznania świadka M. H.

dowód z przesłuchania stron – powodów.

Sprawca wypadku posiadał zawartą umowę ubezpieczenia OC w Towarzystwie (...) S.A. w W..

Pismami z dnia 28 listopada 2014 roku, które wpłynęły do pozwanego 1 grudnia 2014 r. powodowie zgłosili szkodę pozwanym żądając wypłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie po 40.000 zł. Pismami z dnia 20 stycznia 2015 r. zakład ubezpieczeń poinformował pełnomocnika powoda o przyznaniu zadość uczynienia dla K. G. w kwocie 5.000 zł, natomiast dla A. W. w kwocie 10.000 zł. Pismem z dnia 20 sierpnia 2015 r. powodowie wezwali pozwanego do przyznania zadośćuczynienia w kwotach po 100.000 zł i uzupełniającej zapłaty. Pismo to wpłynęło do pozwanego 27 sierpnia 2015 r. Ubezpieczyciel zaproponował powodom zawarcie ugody, na podstawie której „w związku z niskimi wypłatami przyznanymi w decyzja”, dokona wypłaty na rzecz powoda A. W. dopłaty do łącznej kwoty 30.000 zł

Dowód: akta szkody: zgłoszenia szkody, pisma stron, korespondencja e-mail, projekt ugody.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez stronę powodową, aktach szkody, zeznań świadków: członków najbliższej rodziny zmarłego oraz przesłuchania powodów

Co do zasady odpowiedzialność strony pozwanej za skutki wypadku nie była kwestionowana. Strony pozostawały w sporze co do kwestii, wysokości zadośćuczynienia i ewentualnej daty naliczania odsetek.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy stwierdzić, że podstawą prawną rozstrzygnięcia jest przepis art. 805 k.c., art. 822 k.c., w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń oraz art. 415 k.c. w stosunku do sprawcy wypadku z uszczegółowieniem w zakresie zadośćuczynienia - art. 446 § 4 k.c.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie: przy ubezpieczeniu majątkowym – określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, a przy ubezpieczeniu osobowym – umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

Zasady podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1151). Przez działalność taką rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych.

Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 lipca 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W związku z tym, iż sprawca wypadku w czasie zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, powodowie skierował swoje roszczenia do powyższego towarzystwa ubezpieczeniowego.

Kwestia odpowiedzialności sprawcy wypadku, będącego samoistnym posiadaczem pojazdu nie była kwestionowana między stronami.

Jeśli idzie o szkodę, to należy zauważyć, że szkodą w ścisłym tego słowa znaczeniu jest uszczerbek majątkowy, czyli zmniejszenie się majątku w skutek pewnego zdarzenia. Natomiast „krzywda” jest wynikiem naruszenia dobra osobistego, naruszenia czci, obrażeń ciała, itp. Jeżeli takie naruszenie nie oddziałuje ujemnie na sferę majątkową – jest tylko „krzywdą” (szkodą niematerialną). Według art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje „straty, które poszkodowany poniósł” (damnum emergens) oraz „korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono” (lucrum cessans) – por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 1996 r., III CZP 2/96, opublikowanej w OSNC 1996/6/79.

Przepis art. 446 § 4 k.c. stanowi, że Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten wszedł w życie z dniem 3 sierpnia 2008 r. i będzie miał zastosowanie w niniejszej sprawie.

W swoim wyroku z dnia 20 grudnia 2012 r. wydanym w sprawie IV CSK 192/12 niepublikowanym, dostępnym w LEX pod nr (...), Sąd Najwyższy stwierdził, że zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. nie jest zależne od pogorszenia sytuacji materialnej osoby uprawnionej i poniesienia szkody majątkowej, a jego celem jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc pokrzywdzonemu w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji. Natomiast w wyroku z dnia 10 maja 2012 r., wydanym w sprawie IV CSK 416/11, niepublikowanym, dostępnym w LEX pod nr (...), Sąd Najwyższy stwierdził, że zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar i to w zasadzie bez względu na status społeczny i materialny pokrzywdzonego. Przesłanka „przeciętnej stopy życiowej” społeczeństwa ma charakter uzupełniający i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar.

Zdaniem Sądu żądana kwota 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest zaniżona w stosunku do stopnia naruszenia dóbr osobistych powodów. Sąd zasądzając żądaną kwotę w granicach dochodzonego roszczenia miał na uwadze z jednej strony młody wiek powodów, co powoduje, że stracili oni możliwość kontaktów z bratem na wiele lat i to w okresie wejścia w wiek dojrzały, w którym mogli się wspólnie cieszyć rodzinnymi spotkaniami, rozwojem dzieci w podobnym wieku, sukcesami zawodowymi, wspólnymi pasjami. Sąd wziął pod uwagę także fakt silnego związania emocjonalnego powodów z bratem, ich załamania się i zmiany zachowania po śmierci brata. Na powyższe wskazuje również postawa powodów w trakcie posiedzeń sądu, którzy nadal bardzo emocjonalnie przeżywają śmierć brata, z którą nie mogą się pogodzić. Strata była tym bardziej bolesna dla powodów, że, że łączyła się jednocześnie ze śmiercią jego żony i nienarodzonego dziecka. Powodowie, którzy wraz z nieżyjącym bratem tworzyli wspaniałą rodzinę, nagle zostali pozbawieni możliwości radosnego przeżywania wspólnych chwil w gronie kochających i szanujących się osób. Zdrugiej strony sąd wziął pod uwagę okoliczności w jakich zginął powód; bezmyślność i niefrasobliwość sprawcy, który prowadził pojazd pod wpływem środków odurzających, brak jego skruchy, a także fakt, że brat wyjechał wraz żoną do miejscowości zdrojowej w celach rekreacyjno-wypoczynkowych. Po śmierci brata zaszły wyraźne zmiany w zachowaniu powodów, którzy stali się zamknięci w sobie, drażliwi, zaczęli stronić od ludzi, mimo młodego wieku. Sąd miał również na uwadze społeczne oddziaływanie orzeczenia, które wraz z orzeczeniem wydanym w sprawie karnej stanowi o odpowiedzialności za przestępstwo nie tylko w wymiarze kary, ale również odpowiedzialności finansowej. Mając na względzie powyższe okoliczności, sąd uznał, że dochodzone kwoty, łącznie z już przyznanymi, w sposób minimalny zadośćuczyni krzywdzie powodów. Na uwagę zasługuje również fakt, że w aktach szkody sam ubezpieczyciel proponując powodom zawarcie ugody określił przyznane kwoty jako niskie.

Orzeczenie o odsetkach uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c. Stanowi on bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł

żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wysokość odsetek reguluje przepis art. 481 § 2 k.c., który stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Poza tym przepis art. 14 ust 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Powód K. G. domagała się odsetek od kwoty 35.000 zł od dnia 1 stycznia 2015 r., a od kwoty 10.000 zł od 27 września 2015 r., natomiast A. W. domagał się odsetek od kwoty 30.000 zł od dnia 1 stycznia 2015 r., a od kwoty 10.000 zł od 27 września 2015 r. wskazując. Żądanie to jest zasadne biorąc pod uwagę daty, w których wpłynęły wezwania do zapłaty początkowo kwoty 40.000 zł (1 grudnia 2014 r.), a następnie 100.000 zł (27 sierpnia 2015 r.)

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. Sąd akcentuje, iż opowiada się za stanowiskiem, że współuczestnikom formalnym (art. 72 § 1 punkt 2 k.p.c.), reprezentowanym przez jednego pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, należy się zwrot kosztów procesu obejmujących jego wynagrodzenie ustalone odrębnie w stosunku do każdego współuczestnika.

Z tego też powodu sąd zasądził na rzecz obu powodów zwrot kosztów procesu w postaci wydatku z tytułu ustanowionego pełnomocnika procesowego w granicach wysokości powołanego rozporządzenia oraz pozostałe koszty sądowe poniesione przez powodów w sprawie (opłaty).

Wobec powyższego, na podstawie orzeczonych przepisów, orzeczono jak w sentencji.